

Publicerad 2009-01-18 21:30 av twothousandmiles

mormor kallar mig ängel,

jag kallar henne vacker

Kärleken dör inte bara för att man blir pensionär

Hon ligger i sin säng

blek och flyktig som ett hologram

och mummlar om att hon glömt stänga av kaffekokaren

Han ligger i sin säng

blundar, alldeles kritvit

och mummlar inte alls

Hon viskar om kärlek:

- Tar du min hand när åskan går, älskling?

Han viskar:

Ingenting.

Hon tar hans hand och håller den hårt

men allt vi ser, är en knyten näve som vagnar i luften

Han säger: vi syns snart igen månflicka, jag ska bara bortom mörkret, en dag förstår du, och den dagen ses vi igen.

Hon säger till oss som inte ser:

ni förstår inte, han är bortom natten och universum. Men min tro är starkare än erat tvivel, och mitt sargade minne är mer fyllt med mod än era friska tankar. Mitt hjärta slår bortom horisonten, medans erat är fast bakom murar av ben och hud.

undrar om jag stängde av kaffekokaren?

När jag går därifrån ser jag handen greppa i luften, och en leende kyss riktas rakt ut i universum.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren twothousandmiles med Poeter.se id #25056 innehar upphovsrätten